

WISSELCOLUMN

Te klein voor zijn leeftijd

Ellen Vogel (56) was tot voor kort NT2-docent bij de Internationale Schakelklas (ISK) in Harderwijk en is daar nu Zorg- en aanmeldcoördinator. Ze ontmoet een Syrische jongen die opvallend klein is voor zijn leeftijd.

Als ik het groepje in onze gang tegemoet loop, is mij niet zo duidelijk om wie het gaat, wie er aangemeld gaat worden voor de ISK. Want de enige die in aanmerking komt om

leerling van onze school te worden, is heel klein. Zo klein, dat ik denk dat de mensen niet hebben begrepen dat wij een school zijn voor leerlingen van 12 – 18 jaar en niet voor jongere kinderen, zoals dit jongetje, dat qua lengte een kind van 9 à 10 lijkt.

Ze zijn met z'n zessen: de mogelijke leerling in spé die me met grote bruine ogen verwachtingsvol aankijkt, zijn moeder - een kleine vrouw met hoofddoek -, zijn zusje met roze oorwarmers op hoofd en zijn broertje die zoekend om zich heen kijkt . Dan zijn er de 17-jarige jongen die ik gisteren heb gesproken en zijn moeder, eveneens met hoofddoek. De jongen komt mee om te vertalen, zijn moeder om bij haar zoon te kunnen zijn. Ze geeft me weer een hand en glimt van trots.

Ze komen allemaal uit Syrië. Niet rechtsreeks, want ze hebben het laatste halfjaar in Jordanië gewoond. Maar beide moeders en hun kinderen komen uit Syrië. De moeder van de 17-jarige woont een maand in Nederland. Ze had haar zoon anderhalf jaar niet gezien. De jongen was ruim 15 toen hij thuis vertrok. Hij heeft de tocht over de Middellandse Zee overleefd en is daarna van land naar land naar Nederland gereisd.

De moeder met de drie kinderen is iets korter in Nederland: zij is haar man achterna gereisd. Ook hij heeft de tocht over het water gemaakt. Drie keer is de boot waarin hij zat lek geraakt en hij is overboord gevallen. Nu woont hij in B. 30 kilometer van het gezin. Het jongste jongetje heeft zijn

Ellen F. Vogel

Zorg-en
aanmeldcoördinator

School: ISK
Harderwijk

Werkervaring: NT2-
docent, Journalist

Vindt leuk: koken,
kookboeken
verzamelen en
Franse boeken
lezen.

vader heel erg gemist. Hij luistert nauwelijks naar zijn moeder, gaat zijn eigen gang. Hij is moeilijk, zegt zijn moeder. Niet alleen voor haar, maar voor het hele gezin.

Toen zij uit Syrië vluchtten, hadden zij alleen hun kleren, vertelt de moeder. Hun huis en alles er omheen is gebombardeerd. Ze zijn alles kwijt. Het gezin heeft honger gehad, heeft zelfs 25 dagen geen eten gehad. Het jongetje dat de lengte van een 9 à 10-jarige heeft, wordt 13 in april, zo blijkt. Hij zat op school toen het gebouw waarin hij les had gebombardeerd werd. Hij heeft het overleefd. Maar hij heeft veel gezien, zegt zijn moeder. Hij heeft mensen geëxecuteerd zien worden.

Het jongetje is klein, veel te klein voor zijn leeftijd. Hij heeft ook veel meegemaakt, veel te veel voor zijn leeftijd. En toch gaat hij binnenkort naar school, naar onze school. Een school met veel kinderen uit Syrië, met leeftijdgenoten. De meesten komen uit oorlogsgebieden; de meesten zijn in meer of mindere mate getraumatiseerd. En toch gaan ze naar school, naar onze school. Hier leren ze niet alleen Nederlands en over Nederland, maar hier mogen ze – na alles wat ze hebben meegemaakt – ook weer kind zijn.

